

komptoiristy, ani jeho odborným znalostem a zkušenostem, neboť žalovaná ani netvrdí, že žalobce během času nabyt potřebných vědomostí a praktické zručnosti při manipulaci se senem. Uvedla-li teprve v řízení dovolacím, že žalobce obstarával veškeré práce do oboru obchodu senem spadající, jest to novota, k níž ovšem nelze přihlížeti (§ 504 c. ř. s.). Žalovaná zaměstnávala žalobce jako komptoiristu po dva roky, z čehož nutno usuzovati, že vyhovoval, neboť jinak nebyla by ho podržela ve svých službách. Teprve při přebírání sena v Michalovcích prý se žalobce neosvědčil. Již to nasvědčuje tomu, že byl to obor nový, jemu cizí. Musela tedy žalovaná předpokládati, že nemůže se na žalobce při přebírání sena zcela spolehnouti, když nedostávalo se mu v tomto oboru potřebných zkušeností, zvláště když šlo o obchod tak značného rozsahu na místě vzdáleném a v poměrech neobvyklých (Podkarpatská Rus), kdy i zkušenému obchodníku senem třeba při nastalých nesnázích (brzy pěkné počasí, brzy déšť a sníh, nedostatek místa atd.) značné ráznosti a obezřetnosti, kterou u osoby v tomto oboru nezkušené nelze nahraditi sebe přesnější informací a sebe důkladnějším poučením. Pochybil-li tedy žalobce, obstarávaje za těchto okolností úkon, k němuž nebyl sjednán a který tudíž nespadal do oboru jeho působnosti, nelze mu přičítati takové hrubé porušení služebních povinností, které by žalovanou opravňovalo k předčasnému propuštění žalobce po rozumu §u 27 zákona o obchodních pomocnících. Propustila-li však přes to žalobce bez výpovědi dne 11. ledna 1923, nemajíc k tomu, jak dovozeno, zákonného důvodu, jest nárok žalobcův na zaplacení služného za dobu od 11. pokud se týče 15. ledna 1923 až do uplynutí zákonné výpovědní lhůty, t. j. do konce března 1923 (§ 20 (1) uvedeného zákona) plně odůvodněn.

Čís. 5791.

Příkázání právoplatně zabavené pohledávky k vybrání nemůže poddlužník napadati rekusem ani návrhem na zrušení.

(Rozh. ze dne 24. února 1926, R I 117/26.)

Poddlužník navrhl u exekučního soudu, by usnesení, jímž byla právoplatně zabavená pohledávka příkázána k vybrání, bylo zrušeno. Soud první stolice vyzval vymáhajícího věřitele, by se vyjádřil do osmi dnů o zrušovacím návrhu poddlužníka, jinak že se bude míti za to, že s návrhem souhlasí. Ku stížnosti vymáhajícího věřitele rekursní soud návrh poddlužníka zamítl. Důvody: Stížnost jest oprávněna, ježto napadené usnesení prvního soudu jest nezákonným. Poddlužníku nelze vůbec přiznati oprávnění, by navrhoval zrušení exekuce. Podle §u 294 poslední odstavec ex. ř. může poddlužník napadati stížností jen usnesení, kterým byla zabavena pohledávka dlužníku vůči němu náležející a vydán platební zákaz. Jakmile však usnesení to nabylo právní moci, je vyloučeno, by poddlužník usnesení, jímž zabavená pohledávka byla příkázána k vybrání, napadl rekusem, nebo činil návrh na zru-

šení exekuce, neboť takovéto právo mu zákon nikde nepropůjčuje a on není také povolán k tomu, by v exekučním řízení zastupoval dlužníka, nebo jednal jeho jménem. Jménem a v zastoupení dlužníkově může po příkázání zabavené pohledávky vystupovati jen vymáhající strana podle Šu 308 ex. ř. Docela neoprávněně učinil tedy poddlužník návrh na zrušení příkazního usnesení (správně vlastně návrh na zrušení exekuce příkázáním zabavené pohledávky ku vybrání). Návrh ten měl být prvním soudem hned zamítnut a nemělo být o něm zaváděno řízení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Správné jest a odpovídá zákonu stanovisko rekursního soudu, že poddlužníku nepřísluší oprávnění k zároku proti příkázání pravoplatně zabavené pohledávky k vybrání a to ani ve způsobu rekursu proti povolení příkázání ani ve způsobu návrhu na zrušení příkázání. Podle zákona (§. 294 poslední odstavec ex. ř.) přísluší poddlužníku toliko právo rekursu proti platební záповědi dané mu při zabavení pohledávky. Návrh rekurentův ze dne 26. října 1925 na zrušení příkázání pohledávky k vybrání nebyl tedy po právu a stížnost do zamítnutí tohoto návrhu rekursním soudem není opodstatněna. Tvrzení rekurenta, že jeho vyjádření ze dne 26. října 1926 s návrhem na zrušení příkazního usnesení bylo vlastně rekursem do usnesení o zabavení pohledávky, pokud se týče do platební záповědi a že nepodal tohoto rekursu dříve, ježto mu usnesení o zabavení nebylo doručeno, neodpovídá podle spisů stavu věci. Usnesení o platební záповědi bylo rekurentu podle výkazů o doručení řádně dne 29. srpna, pokud se týče 31. srpna 1925 doručeno a že podání ze dne 26. října 1925 není rekursem proti platební záповědi, nýbrž toliko návrhem na zrušení příkazního usnesení, vidno z jeho obsahu.

Čís. 5792.

Odškodnění podle Šu 1328 obč. zák.

Služka není o sobě v poměru odvislosti k synu zaměstnavatele. Nestací, že žena se poddala proto, že se pokládala za odvislou, nýbrž jest potřebí skutečné odvislosti a jejího zneužití. Není třeba, by zmrhaná žena prokázala naprostou nemožnost sňatku, ani, že dříve neměla pohlavních styků. Hraditi jest pouze škodu hmotnou, záležející v tom, že zmrhané ženě uchází možnost budoucího zaopatření sňatkem.

(Rozh. ze dne 24. února 1926, Rv I 1835/25.)

Žaloba, již domáhala se svedená žena na svůdci podle Šu 1328 obč. zák. zaplacení 5.000 Kč, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto